

Arrest

nr. 71 613 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Ulyanovskoye in de Tsjetsjeense republiek en in het bezit van het Russische staatsburgerschap.

Op 7 december 2009 bent u in België toegekomen en diezelfde dag diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 19 augustus 2010 nam het CGVS terzake een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing werd op 31 januari 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U heeft nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u hier op 7 juni 2011 een tweede asielaanvraag in.

Omwille van de door u aangehaalde asielmotieven in uw eerste asielaanvraag vreest u 's nachts van thuis meegenomen te worden en doodgeschoten te worden in een bos.

U had in uw eerste asielaanvraag verklaard dat omwille van uw vermeende hulp aan terroristen in uw woning in 2007 twee huiszoekingen plaatsvonden door gemaskerde mannen, waarbij u werd meegenomen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u dat u naar aanleiding van uw eerste arrestatie een klacht bij de politie heeft ingediend.

De kleinzoon van de zus van uw vader, D.M. (...), werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf. U weet niet waarvoor hij is veroordeeld. Medewerkers van de politie komen vaak naar uw ouders om te weten te komen waar u zich bevindt.

Uw echtgenote, M.I. (...) (O.V. 6.331.580), diende op 13 oktober 2008 samen met haar zus, M.C. (...) (O.V. 6.331.575), en jullie twee kinderen Z. (...) en A.I. (...), reeds een eerste asielaanvraag bij de bevoegde Belgische asielinstanties in.

Op 14 januari 2009 werd dienaangaande besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Reden hiervoor was dat Polen beschouwd werd als verantwoordelijke lidstaat gezien uw echtgenote er op 6 oktober 2008 een asielaanvraag indiende.

Uw echtgenote heeft samen met u op 7 juni 2011 in België een tweede asielaanvraag ingediend.

U legt volgende documenten neer: 3 convocaties van de OVD dd. 20.09.2009, dd. 08.11.2010 en dd. 21.04.2011, een kopie van een medisch attest en uw diploma."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd omwille van verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van uw eerste asielaanvraag, omwille van de vaststelling dat uw gedrag niet overeenkomt met de door u verklaarde vrees en omwille van uw ongeloofwaardige reisroute.

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U heeft vervolgens nagelaten cassatieberoep in te dienen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven (CGVS, p. 10) die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote, M.I. (...) (O.V. 6.331.580), tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de manier waarop de 3 door u neergelegde

convocaties van de OVD dd. 20.09.2009, dd. 08.11.2010 en dd. 21.04.2011, die u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag heeft neergelegd (CGVS, p. 5), in België zijn toegekomen.

Zo denkt u dat deze 3 originele convocaties via een onbekende persoon die naar België is gereisd, bij u zijn toegekomen (CGVS, p. 7). U stelt dat uw echtgenote deze convocaties aan u heeft gegeven en dat zij weet wie deze convocaties naar België heeft gebracht (CGVS, p. 7).

Uw echtgenote daarentegen verklaart dat een vriend van u deze convocaties per post naar België heeft doorgestuurd en dat u haar op de hoogte heeft gebracht van deze convocaties (CGVS 2 M.I. (...) (O.V. 6.331.580), p. 2).

Geconfronteerd met de vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen hieromtrent hebben afgelegd, en meer bepaald dat u stelt dat iemand persoonlijk naar België is gekomen en de oproepingsbrieven heeft afgegeven, stelt uw vrouw dat u het weet en dat waarschijnlijk iemand deze convocaties heeft meegebracht (CGVS 2 echtgenote, p. 3).

Deze verklaring is niet afdoende. Immers, het vermag niet te verklaren waarom u stelt dat u de convocaties van uw vrouw heeft gekregen en dat uw vrouw zou moeten weten wie de betreffende convocaties naar België heeft gebracht.

Wanneer vervolgens uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaring volgens dewelke iemand deze convocaties aan haar heeft afgegeven, stelt uw echtgenote dat u misschien de vraag verkeerd heeft begrepen, dat zij de oproepingsbrieven niet heeft ontvangen, maar dat u ze heeft ontvangen (CGVS 2 echtgenote, p. 3).

Deze verklaring is niet afdoende. Ze vermag immers niet te verklaren waarom u expliciet stelt dat uw vrouw deze originele convocaties aan u heeft gegeven en dat ze beter op de hoogte is van de manier waarop de originele oproepingsbrieven in België zijn toegekomen.

Daarenboven dient gewezen te worden op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw tweede asielaanvraag.

Daar stelt u dat u denkt dat de convocaties per post naar België zijn gekomen, dat u niet weet wie ze heeft opgestuurd en dat uw vrouw dit weet (verklaring DVZ tweede asielaanvraag, punt 37).

Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ volgens dewelke de convocaties per post in België zijn toegekomen, stelt dat u niet zeker weet dat de convocaties per post werden opgestuurd, noch weet u of ze al dan niet door iemand naar België werden gebracht en stelt u dat uw vrouw u heeft gezegd dat uw moeder deze convocaties heeft doorgegeven (CGVS, p. 8).

Gezien bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid volgens dewelke uw vrouw stelt dat u de convocaties in België heeft ontvangen en u hiervan beter op de hoogte zou moeten zijn en dat u daarentegen stelt dat uw vrouw ze heeft ontvangen en ze hiervan beter op de hoogte zou moeten zijn, is deze verklaring onafdoende.

Daarnaast dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen en de inhoud van de 3 oproepingsbrieven.

Zo stelt u dat u denkt dat de convocaties vanaf de winter van 2010 zijn toegekomen en dat er ongeveer 5 of 6 maanden tussen de eerste en laatste neergelegde convocatie zit (CGVS, p. 5 & 6).

Echter, de convocaties dateren van 20 september 2009, 8 november 2010 en 21 april 2011 (CGVS, p. 8). Meer bepaald zijn deze 3 convocaties toegekomen in een tijdsperiode van ongeveer anderhalf jaar, en niet in 5 of 6 maanden zoals u zei.

Gezien u deze 3 convocaties neerlegt om uw actuele vrees in uw land aan te tonen (CGVS, p. 5), mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke essentiële aspecten betreffende de inhoud van de door u neergelegde oproepingsbrieven.

Uw verklaring voor deze onwetendheden volgens dewelke u problemen heeft met cijfers nadat u in juni 2007 door slagen een hersenschudding en een gebroken neus heeft opgelopen waarna u geheugenproblemen kreeg (CGVS, p. 6), is niet afdoende.

Immers, u heeft geen afdoende bewijs neergelegd betreffende de door u verklaarde geheugenproblemen. Zo stelt de door u neergelegde kopie van een medisch attest dat u in juni 2007 in het ziekenhuis werd opgenomen met een hersenschudding, schaafwonden en een gebroken kaak en neus. Doch het attest stelt niet dat u aan geheugenproblemen zou lijden.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u niet weet hoeveel convocaties u bij uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd. Meer bepaald weet u niet meer of u 2 of 3 convocaties heeft neergelegd (CGVS, p. 5).

Redelijkerwijze mag nochtans van u verwacht worden dat u de op de hoogte bent van de hoeveelheid documenten en de inhoud ervan, die u neerlegt om uw asielrelaas te staven.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende de door u neergelegde convocaties doen ernstig afbreuk aan de authenticiteit van deze oproepingsbrieven.

Temeer, omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië ieder document van instanties kan worden gekocht.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt gevonden in de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het aantal keren dat uw vrouw omwille van de door u verklaarde problemen werd benaderd door ordediensten. Zo verklaart u dat uw vrouw in 2007 en 2008 1 keer per maand werd lastiggevallen door ordediensten (CGVS eerste asielaanvraag 04.03.2010, p. 15). Uw vrouw werd door hen in totaal ongeveer 10 keer lastiggevallen (CGVS eerste asielaanvraag 04.03.2010, p. 15).

Uw vrouw daarentegen, stelt dat ze in 2007 en 2008 4 à 5 keer door ordediensten werd benaderd omwille van u (CGVS 2 vrouw, p. 7 & 8).

Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat u er waarschijnlijk de bezoeken van de ordediensten aan uw ouders heeft bijgeteld (CGVS 2 vrouw, p. 8).

Deze verklaring is echter niet afdoende.

Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de 10 door u aangehaalde bezoeken door ordediensten uw vrouw betreffen (CGVS eerste asielaanvraag 04.03.2010, p. 15).

Ook moet worden vastgesteld dat u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag verklaringen aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die voortvloeien uit de moeilijkheden die u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft toegelicht.

Zo verklaart u dat uw ouders nog steeds worden gecontacteerd door medewerkers van de politie die op zoek zijn naar u (CGVS, p. 10).

Gezien het manifeste gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan evenmin geloof worden gehecht aan problemen die u in het causaal verlengde van deze problemen legt.

Uw verklaring volgens dewelke uw ouders bezoek krijgen van de politie die naar u op zoek is, is niet van die aard dat ze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid weerleggen.

Wat betreft uw verklaring volgens dewelke de kleinzoon van de zus van uw vader, D.M. (...), werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn veroordeling gelinkt is met de door u verklaarde asielmotieven. Zo weet u niet waarvoor hij is veroordeeld (CGVS, p. 10).

Daarenboven is deze verklaring geenszins van die aard dat ze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan weerleggen.

Uw verklaringen volgens dewelke u na uw eerste aanhouding in 2007 klacht hieromtrent heeft ingediend bij een politieagent en u dit bij uw eerste asielaanvraag niet heeft vermeld omdat u dit niet belangrijk vond (CGVS, 7 & 11), bevatten geen informatie die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen weerleggen.

Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van onderhavige nieuwe asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat ze de appreciatie van uw eerste asielaanvraag evenmin kunnen ontkrachten.

Immers, uw diploma bevat informatie over uw scholing. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

De 3 convocaties en de kopie van het medisch attest werden reeds besproken.

De door uw echtgenote neergelegde documenten kunnen eveneens bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zo bevat het binnenlands paspoort van uw vrouw enkel gegevens betreffende haar identiteit. Maar het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

De geboorteakten van uw zonen Z. (...) en A. (...) tonen hun identiteit aan. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

De kopie van uw huwelijksakte heeft u reeds neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het medisch attest dd. 02.08.2011 stelt dat u thuis diende te blijven omwille van uw zieke zoon A. (...). Dit attest verklaart waarom u zich bij uw eerste uitnodiging voor gehoor niet kon aanmelden bij het CGVS. Doch het bevat geen informatie in verband met de door u verklaarde problemen.

Wat de kopieën van een bundel medische attesten betreft, dient eveneens opgemerkt te worden dat ze geen informatie bevatten betreffende de door u verklaarde problemen en bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen.

Meer bepaald stelt het eerste attest dat uw echtgenote psychologische zorg krijgt omwille van verschillende trauma's, zoals de gewelddadige dood van haar ouders. Echter, dit medisch attest bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde asielproblemen en kan bijgevolg geenszins aantonen dat de psychologische toestand van uw vrouw te wijten is aan de door u verklaarde problemen.

Het verzoekschrift tot machtiging van verblijf wegens medische redenen met zijn annexen stelt dat uw zoon Z.I. (...) een oorlogstrauma heeft opgelopen. In het samenvattend verslag van juni 2011 wordt vermeld dat uw zoon (geboren 01.06.2005) op de leeftijd van tweeënhalf jaar een oorlogsinval meemaakte.

Uit dit samenvattend verslag blijkt echter ook dat deze verwijzing deel uitmaakt van de psychomedische voorgeschiedenis van uw zoon, dewelke gebaseerd is op de verklaringen van uw echtgenote en u. Deze vaststelling op zich doet dan ook afbreuk aan de objectieve bewijskracht van deze verwijzing. Daarenboven geeft het expertbesluit van dit verslag aan dat de symptomen die bij uw zoon werden waargenomen niet alleen vanuit een traumatische voorgeschiedenis kunnen worden verklaard, dat integendeel de waargenomen symptomen terug te voeren zijn tot een autismespectrumstoornis. In algemene termen stelt het besluit verder dat slechts bijkomend rekening moet worden gehouden met de traumatische voorgeschiedenis en de onzekere bestaansomstandigheden voor het gezin in België. Bovenstaande vaststellingen indachtig, kunnen de kopieën van de bundel medische attesten geenszins aantonen dat de psychologische problemen van uw zoon en echtgenote het rechtstreeks gevolg zijn van de door u verklaarde problemen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat deze psychomedische attesten vermogen op te wegen tegen de hierboven verzamelde vaststellingen van ongelooftwaardigheid van uw asielerklaringen.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat uw echtgenote de psychologische toestand van uw zoon Z. (...) aanhaalt als asielmotief.

Uw vrouw stelt dat een terugkeer naar uw land zeer schadelijk zou zijn voor uw zoon (CGVS 2, p. 4). Meer bepaald zou zijn psychologische toestand erop achteruit gaan indien hij nog een dergelijke inval zou meemaken (CGVS 2, p. 4). Omwille van de vastgestelde ongelooftwaardigheden van uw asielerklaar, is het niet aannemelijk dat de psychologische toestand van uw zoon het gevolg zijn van de door u verklaarde problemen.

Er dient te worden opgemerkt dat de door uw vrouw ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 oktober 2011 een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat enerzijds de situatie in Tsjetsjenië erg veranderd is maar dat er anderzijds nog constant mensenrechtenschendingen, onterechte beschuldigingen zijn en dat ook geregeld bekentenissen worden afgedwongen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er aan de convocaties weinig belang kan gehecht worden gezien een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen daaromtrent tussen verzoeker en zijn vrouw, voert

verzoeker aan dat het eigenlijk niet om tegenstrijdigheden gaat maar meer om nuances en interpretaties waarover men verschillende meningen kan hebben.

Moest er zich op het eerste zicht toch een tegenstrijdigheid voordoen, dan mag volgens verzoeker niet uit het oog worden verloren dat het gaat om feiten die zich reeds een zekere tijd geleden hebben voorgedaan en niet meer zo goed in het geheugen liggen, zeker niet bij mensen die constant in spanning leven.

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.

Verzoeker stelt dat hij dient te worden erkend als "politiek vluchteling" (sic) overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielaanvraag als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen in zijn land van herkomst omwille van zijn voorgehouden hulp aan terroristen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 20 augustus 2010 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 55 352 van 31 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat noch de door verzoeker neergelegde convocaties, noch kopie van een medisch attest en diploma, noch zijn aanvullende verklaringen van die aard zijn dat ze de eerste beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen wijzigen.

Wat betreft de drie convocaties, stelt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht vast dat verzoeker en diens echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd:

“Zo denkt u dat deze 3 originele convocaties via een onbekende persoon die naar België is gereisd, bij u zijn toegekomen (CGVS, p. 7). U stelt dat uw echtgenote deze convocaties aan u heeft gegeven en dat zij weet wie deze convocaties naar België heeft gebracht (CGVS, p. 7). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat een vriend van u deze convocaties per post naar België heeft doorgestuurd en dat u haar op de hoogte heeft gebracht van deze convocaties (CGVS 2 M.I. (...) (O.V. 6.331.580), p. 2). Geconfronteerd met de vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen hieromtrent hebben afgelegd, en meer bepaald dat u stelt dat iemand persoonlijk naar België is gekomen en de oproepingsbrieven heeft afgegeven, stelt uw vrouw dat u het weet en dat waarschijnlijk iemand deze convocaties heeft meegebracht (CGVS 2 echtgenote, p. 3). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, het vermag niet te verklaren waarom u stelt dat u de convocaties van uw vrouw heeft gekregen en dat uw vrouw zou moeten weten wie de betreffende convocaties naar België heeft gebracht. Wanneer vervolgens uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaring volgens dewelke iemand deze convocaties aan haar heeft afgegeven, stelt uw echtgenote dat u misschien de vraag verkeerd heeft begrepen, dat zij de oproepingsbrieven niet heeft ontvangen, maar dat u ze heeft ontvangen (CGVS 2 echtgenote, p. 3). Deze verklaring is niet afdoende. Ze vermag immers niet te verklaren waarom u expliciet stelt dat uw vrouw deze originele convocaties aan u heeft gegeven en dat ze beter op de hoogte is van de manier waarop de originele oproepingsbrieven in België zijn toegekomen.

Daarenboven dient gewezen te worden op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw tweede asielaanvraag. Daar stelt u dat u denkt dat de convocaties per post naar België zijn gekomen, dat u niet weet wie ze heeft opgestuurd en dat uw vrouw dit weet (verklaring DVZ tweede asielaanvraag, punt 37). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ volgens dewelke de convocaties per post in België zijn toegekomen, stelt dat u niet zeker weet dat de convocaties per post werden opgestuurd, noch weet u of ze al dan niet door iemand naar België werden gebracht en stelt u dat uw vrouw u heeft gezegd dat uw moeder deze convocaties heeft doorgegeven (CGVS, p. 8). Gezien bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid volgens dewelke uw vrouw stelt dat u de convocaties in België heeft ontvangen en u hiervan beter op de hoogte zou moeten zijn en dat u daarentegen stelt dat uw vrouw ze heeft ontvangen en ze hiervan beter op de hoogte zou moeten zijn, is deze verklaring onafdoende.”

Op het verweer van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 4) dat betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden *“Het gaat hier eigenlijk niet om tegenstrijdigheden het gaat meer om nuances en interpretaties waarover men verschillende meningen kan hebben”*, antwoordt de Raad dat het louter tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissing niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om die motieven met concrete argumenten te weerleggen waar hij in casu in gebreke blijft.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Deze tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op stukken die wezenlijk deel uitmaken van verzoekers asielaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het aantal keren dat zijn vrouw omwille van de door hem voorgehouden problemen benaderd werd door de ordediensten.

De uitleg van verzoeker dat de tegenstrijdigheden feiten betreffen die zich reeds een zekere tijd geleden hebben voorgedaan en derhalve niet meer zo goed in het geheugen zitten, wordt door de Raad niet aanvaard.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

2.6. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift (zie p. 3-4) ook gelden dat: *“Men stelt vooreerst als zou de situatie in Tsjetsjenië erg zou zijn veranderd. Welnu de Commissaris Generaal stelt in zijn beslissing dat er nog constant schendingen zijn van diverse aard, beschuldigingen, enz ... Er worden ook geregeld bekentenissen afgedwongen.”*

De Raad is van oordeel dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, inderdaad blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft.

Deze informatie geeft aan dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom stelt de commissaris-generaal terecht, kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt vast dat in casu deze individuele beoordeling wel degelijk is gebeurd. De commissaris-generaal heeft correct kunnen besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten en aanvullende verklaringen zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, dat de medische aspecten betreffende zijn zoon geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet kan worden toegekend gezien uit de gehanteerde informatie blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift grotendeels beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn aanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt. Een ongeloofwaardig aanvraag kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 23 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE